

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **J. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2009, č. j. 1 Nc 3/2007 - 27,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dne 8. 3. 2007 doručil žalobce Krajskému soudu v Ostravě podání, v němž vyjádřil nespokojenost a nesouhlas s několika skutečnostmi: byl mu odebrán částečný invalidní důchod pro chorobu z povolání, podává opakované žádosti o invalidní důchod, stát porušuje zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, žalovaný nekontroluje Úřad práce v Ostravě a o jeho věcech rozhoduje Krajský soud v Ostravě, který není nezávislý, nestranný, přičemž tak došlo k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Toto podání rovněž obsahovalo výslovnou námitku podjatosti směřující vůči soudcům Krajského soudu v Ostravě.

Krajský soud tedy předložil spis k rozhodnutí o námitce podjatosti Nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 13. 8. 2009, č. j. Nao 50/2009 - 19, rozhodl tak, že soudci správního úseku Krajského soudu v Ostravě nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 1 Nc 3/2007.

V navazujícím řízení krajský soud vyzval žalobce usnesením ze dne 27. 10. 2009, č. j. 1 Nc 3/2007 - 22, k doplnění a upřesnění podání, které bylo krajskému soudu doručeno dne 8. 3. 2007. Žalobce, který si výzvu osobně vyzvedl na poště dne 3. 11. 2009, na ni relevantním způsobem nereagoval a vady svého podání tak neodstranil. Z tohoto důvodu krajský soud žalobu podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví uvedeným usnesením odmítl. Na okraj krajský soud uvedl,

že přestože žalobce ve svém podání uvedl jako žalovaného Ministerstvo práce a sociálních věcí, krajský soud jeho podání nepostoupil Městskému soudu v Praze, neboť bylo natolik zmatečné, že z něj nebylo možno jednoznačně dovodit místní příslušnost tohoto soudu.

Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž žádá podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod o spravedlivý proces ve věcech jeho žádostí o plný invalidní důchod, o kterých podle jeho slov dosud nebylo rozhodnuto. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že byl třikrát neoprávněně vyřazen z evidence Úřadu práce - Ostrava, a to v roce 2007, 2008 a 2009. Na závěr tohoto podání stěžovatel opakovaně namítá, že soudce JUDr. Petr Indráček, který dříve rozhodoval v jeho důchodové věci nespravedlivě, je podjatý.

Krajský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 23. 3. 2010, č. j. 1 Nc 3/2007 - 35, k doplnění jeho podání, tj. aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů kasační stížnost podává a kdy mu bylo napadené usnesení doručeno. Krajský soud stěžovatele dále vyzval, aby si pro řízení o kasační stížnosti zvolil zástupce z řad advokátů, případně požádal soud, aby mu tohoto zástupce ustanovil. Na závěr byl stěžovatel poučen o následcích nevyhovění této výzvě. V návaznosti na ni pak stěžovatel krajskému soudu podáním ze dne 12. 4. 2010 sdělil, že pro svůj zdravotní stav, který je podložen lékařskými zprávami, jež žalobce doložil Úřadu práce v Ostravě, trvá na svém nároku na plný invalidní důchod.

Krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Nc 3/2010 - 38, opětovně vyzval k doplnění náležitostí návrhu a uvedení kasačních důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Na závěr krajský soud stěžovatele poučil, že nebude-li ve lhůtě jeho podání doplněno, nebude možno pro tento nedostatek v řízení pokračovat a jeho podání bude podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuto. Stěžovatel pak na tento přípis soudu reagoval sdělením „nevyhrožujte“ a opětovně poukázal na to, že soudci Krajského soudu v Ostravě jsou v jeho věci podjatí.

Soudci správního úseku Krajského soudu v Ostravě - JUDr. Petr Indráček, JUDr. Jana Záviská, JUDr. Miroslava Ježoviczová a JUDr. Bohuslava Drahošová - se k námitce podjatosti vyjádřili tak, že nemají žádný vztah k účastníkům řízení ani k věci samé. JUDr. Petr Indráček, který ve věci žalobce rozhodoval, dále uvedl, že mu není známa žádná skutečnost, pro kterou by měl být vyloučen z projednání a rozhodnutí této věci.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel vady kasační stížnosti neodstranil a ani nedoložil plnou moc udělenou advokátovi pro jeho zastupování v řízení o podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí o této kasační stížnosti, mimo jiné, zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě a zda je stěžovatel řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost byla podána osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel však není zastoupen advokátem, i když v řízení o kasační stížnosti je toto zastoupení povinné.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. V daném případě stěžovatel přes výzvu k doložení zastoupení advokátem a navzdory poučení o možnosti ustanovení advokáta soudem a o možných následcích nedoložení zastoupení advokátem plnou moc udělenou advokátovi soudu nepředložil; sám přitom neprokázal vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem - případně vlastní vysokoškolské právnické vzdělání stěžovatele - je přitom obligátní podmínkou řízení o kasační stížnosti, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat. Nedoložení plné moci k zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti je svojí povahou odstranitelným недостатkem podmínek řízení, v posuzované věci se však tento nedostatek ani na výzvu soudu odstranit nepodařilo. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nesplnění uvedené podmínky řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. užitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s. Posuzování existence podmínek řízení má přitom přednost před zkoumáním, zda byly odstraněny vady kasační stížnosti.

Součástí kasační stížnosti je i nikterak neodůvodněná námitka podjatosti směřující vůči rozhodujícímu soudci. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že v řízení o kasační stížnosti nedošlo k naplnění všech procesních podmínek řízení, tudíž není Nejvyšší správní soud oprávněn zkoumat její důvodnost, a tedy ani námitku podjatosti stěžovatele, kterou by jinak posoudil jako kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2010

senátu

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně